ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Δολόρα ! διάκοψε ὁ Γοδεφρῖδος σά νὰ τὴν ἐπέπληττε.

Ἡ κόμησσα κοκκίνησε καὶ ψιθύρισε :

— Συγνώμη ! συγνώμη ! κόμη ! Ἀλλὰ ξέρεις πόσο σ'ἀγαπῶ καὶ γι' αὐτὸ σοῦ τὰ λέω αὐτά... Ἀλλ' ἂν οἱ ἄνδρεῖοι αὐτοὶ πατριῶται σᾶς παρακαλοῦσαν νὰ μείνετε ἐδῶ, ἂν σᾶς ζητοῦσαν νὰ τοὺς προσφέρετε καμμιὰ ὑπηρεσία, ἡ ὁποία θὰ ἐπεβράδυνε τὴν ἀναχώρησή μας... ὤ, τότε ! τότε !... ἀκριβέ μου, στὴν ἀγάπη μας, στὴν εὐτυχία μας, σᾶς ἐξορκίζω νὰ θυμηθῆτε τί μοῦ ὑποσχεθήκατε...

Ὁ κόμης σιωποῦσε. Γεμᾶτος συλλογισμοὺς εἶχε πλησιάσει ἕνα παράθυρο καὶ ἀφηρημένος ἔβλεπε κάτω στὸ δρόμο τὸ λαὸ ποὺ εἶχε συγκεντρωθεῖ ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι του περιμένοντας τὴν ἔξοδο τῶν ἀντιπροσώπων του.

Πίσω του στεκόταν ἡ Δολόρα. Ἄξαφνα ἡ κόμησσα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Ὁ κόμης στράφηκε περίτρομος.

— Τί ἔχετε ;.. τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη μὲ τὸ χέρι της ποὺ ἔτρεμε τοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο.

— Ἐκεῖ !.. τοῦλεγε μὲ τρόμο... Νό, ἐκεῖ !.. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ μαῦρο μανδύα...

Τοῦ ἔδειχνε ἕνα διαβάτη ποὺ μὲ τὸ χέρια σταυρωμένα πίσω τραβοῦσε τὸ δρόμο του. Ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ἔστριψε σὲ μιὰ γωνία καὶ ἔγινε ἄφαντος.

Ὁ κόμης τῆς Θούνης ξαναγύρισε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἐρώτησε :

— Τί εἶναι λοιπόν ;

Αὐτὴ σφίχτηκε ἀπάνω του. Τὰ δόντια της χτυποῦσαν.

— Εἴδατε τὸ πρόσωπο του ; ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔσβυνε ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Ὄχι.

— Εἶναι ἐκεῖνος !

— Ποιός ;

— Ὁ δὸν Διέγος Διάζ !

Καθὼς ἄκουσε ἄξαφνα ὁ κόμης αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀναπήδησε.

— Ὁ Διάζ ! ξανάπε χαμογελώντας, μὰ αὐτὸς πέθανε μπρὸς στὰ μάτια μας πρὸ τριῶν χρόνων στὸν Κόλπο τῆς Γασκόνης... Τί τρέλλα !..

— Τρέλλα ! ναί... ἔχετε δίκηο, ψιθύρισε ἡ Δολόρα, σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τοὺς κροτάφους της, ναί... πέθανε ὁ ἄθλιος... Καὶ ὅμως τὸν εἶδα πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ...

— Θὰ εἶταν κανεὶς ποὺ τοῦ ἔμοιαζε.

— Ὄχι, ὄχι ! Εἶταν ἐκεῖνος σᾶς λέω ! Ἐκεῖνος τὸ φάντασμά του !

Ὁ Γοδεφρῖδος ἀγκάλιασε τρυφερά τὴ γυναῖκά του.

—Πόσο δειλὴ εἶστε, τῆς εἶπε. Ἡσυχάσατε. Ἀρκετοὶ σπουδαῖοι κίνδυνοι μᾶς ἀπειλοῦν καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ σκοτίζουμε τὸ μυαλό μὲ τέτοιες ἔννοιες. Τὸ σπαθί μου θά σᾶς προστατεύσει ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Ἀλλὰ ὁ Διάζ ἔχει πεθάνει πιά! Ὁ Τρουξίλος τὸν ἐσκότωσε πρὸ τριῶν ἐτῶν ! Ὁ δολοφόνος τῆς Στεφανίνης καὶ τοῦ Λαντρὺ κοιμᾶται κεῖ κάτω, στὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ καὶ δὲ θ' ἀνασηκωθῆ πιά ποτέ...

Ἡ Δολόρα τύλιξε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

— Κάνετε δέκα ἡμερῶν ὑπομονή, ἐξακολούθησε ὁ κόμης καὶ ὡς τότε προσπαθῆστε νὰ διώξετε ἀπὸ τὴ φαντασία σας τὶς φρικώδεις αὐτὲς παραισθήσεις. Τώρα πρέπει νὰ σκεφθῆτε γιὰ τὸ χορὸ τοῦ διοικητοῦ, στὸν ὁποῖον ἡ παρουσία σου θ' ἀποτελέση ἕναν ἀκόμη θρίαμβο τῆς ὀμορφιᾶς σας. Σὲ δέκα ἡμέρες ἔχετε ὅλο τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ προετοιμασθεῖτε ἔτσι ποὺ νὰ θαμπώσετε ὅλους τοὺς προσκεκλημένους.

Ὁ νευρικός ἐρεθισμὸς τῆς Δολόρας εἶχε ἀρχίσει νὰ περνάει χάρις στὰ τρυφερὰ λόγια τοῦ κόμητος. Ὅταν δὲ ἐκεῖνος ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ πάει στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν οἱ πρῶτοι τῶν συντεχνιῶν, ἡ Δολόρα τοῦ ἔρριξε βλέμματα γεμάτα ἀγάπη καὶ στοργή.Κατόπι γύρισε γιὰ νὰ καθήση στὴ θέσι της κοντὰ στὸ τζάκι.

Ἀλλὰ τότε συνέβη κάτι τὸ ἀκατανόητο.

Ἀπάνω στὴν ὑψηλὴ ἕδρα της βρισκόταν ξεδιπλωμένη μιὰ περγαμηνή.Ἡ περγαμηνὴ αὐτὴ εἶταν γραμμένη καὶ ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὴ μελάνη ποὺ δὲν εἶχε στεγνώσει ἀκόμη, εἶχε γραφεῖ μόλις πρὸ ἑνὸς ἢ δύο λεπτῶν. Πῶς ἡ περγαμηνὴ αὐτὴ βρέθηκε ἐκεῖ ; Ποιὸς τὴν εἶχε φέρει.

Ἡ Δολόρα τὴν πῆρε στὰ χέρια της, διάβασε τὸ κείμενό της κι' ἀμέσως ξαπλώθηκε ἀναίσθητη ἀπάνω στὸν τάπητα.

Νὰ τί ἔγραφε ἡ περγαμηνή :

«Ναί, ἑτοιμᾶστε τὰ ροῦχά σας γιὰ τὸ χορό, κυρία, ἀλλὰ μαζὶ ἑτοιμᾶστε καὶ μερικὰ πένθιμα φορέματα, γιατὶ πρὶν περάσουν τρεῖς μῆνες θὰ εἶσθε χήρα.»

Διέγος Διάζ

II

Τὸ φυλαχτὸ

Μέσα στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων τοῦ ἀνακτόρου τῆς Θούνης περιμένουν, γεμᾶτοι ἀνησυχία, οἱ πρῶτοι τῶν συντεχνιῶν.

Ὅλοι ὑπεκλίθησαν σὰν ἕνας ἄνθρωπος ὅταν ὁ κόμης ἐμπῆκε μέσα. Ἐκάθησε καὶ εὐγενικὰ παρακάλεσε τὴν ὁμήγυρι νὰ τὸν μιμηθῆ. Τότε ἕνας ἐκ τῶν προέδρων ἔλαβε τὸν λόγο. Νὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Κατὰ τὴ νύχτα τῆς 23ης Αὐγούστου μιὰ μόνο ἐκκλησία εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴ μανία τῶν διαμαρτυρομένων, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν καταστροφὴ ἐκείνης τῆς νύχτας εἶχαν γίνει ἄφαντοι. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κεντίνου.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐκκλησία αὐτὴ κινδύνευε τώρα ἀπὸ τοὺς τυχοδιῶκτες τοῦ λοχαγοῦ Ταγιεφὲρ, οἱ ὁποῖοι μάλιστα δὲν ἔκρυβαν τὶς προθέσεις των ἐναντίον της. Ἡ ἱσπανικὴ διοίκησις στὴν ὁποίαν ἀνεφέρθη τὸ γεγονός, δὲ μπόρεσε νὰ κάνη τίποτε γιατὶ δὲν εἶχε δυνάμεις, ἐπειδὴ ὅλο της τὸ στρατὸ τὸν εἶχε διαθέσει πρὸς κατάπνιξη τῶν ἐπαναστατικῶν κινημάτων τῶν ἐπαρχιῶν.

Αὐτὸ ἀποθράσυνε τὸν Ταγιεφὲρ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε ἕνα γράμμα στοὺς πρώτους τῶν συντεχνιῶν, ζητῶντας τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας. Τοὺς ἀπειλοῦσε δὲ, ὅτι ἂν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν δὲν τοῦ τὰ παρέδιδαν, θὰ τοὺς ἔπιανε ὅλους καὶ θὰ τοὺς ἔκαιγε μέσα σὲ ζεματιστὸ λάδι.

Τότε οἱ πρῶτοι τῶν συντεχνιῶν, ἄνθρωποι τίμιοι, μὰ εἰρηνικοὶ καὶ δειλοί, σκέφτηκαν ν' ἀποταθοῦν στὸν κόμητα τῆς Θούνης καὶ νὰ τοῦ παραδόσουν τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε ὅτι ὁ κόμης θὰ δεχόταν.

Καὶ πράγματι, ὁ κόμης λησμονῶντας πρὸς στιγμὴν τοὺς ὅρκους ποὺ εἶχε δόσει προηγουμένως στὴ Δολόρα, πῆρε τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας κι' ὁρκίστηκε νὰ τὴν προστατεύση.

Ἀφοῦ παρέδωσε τὰ κλειδιὰ ἡ πρεσβεία ἀπεσύρθη.

Ἔξω πλῆθος λαοῦ περίμενε. Ὅταν ἔμαθε τὸν ὅρκο τοῦ κόμητος, ἄρχισε νὰ ζητωκραυγάζη μ'ἐνθουσιασμό.

Ὁ κόμης ὅμως εἶχε σταθεῖ ἀκίνητος κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ σκεφτόταν ὅλες τὶς πιθανὲς συνέπειες τοῦ ὅρκου ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε δόσει.

Ἐναςἐλαφρὸς θόρυβος τὸν ἔκανε νὰ σηκώση τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε ὅτι δὲν ἦτο μόνος.

Καὶ πράγματι, ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς πρεσβείας ἀντὶ ν' ἀκολουθήσει τοὺς συναδέλφους του, εἶχε μείνει μέσα στὴν αἴθουσα. Εἶταν ὁ φίλος μας ὁ Μυλωνᾶς, ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ.

— Ἀ! σεῖς εἶστε, κύριε Λοβέρτ; εἶπε ὁ κόμης ἀναγνωρίζοντάς τον. Θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε ;

Ὁ Γουλιέλμος χαιρέτησε.

— Μήπως μοῦ φέρνετε κανένα νέο γιὰ τὴ Μαγδαληνή ; ρώτησε πάλι ὁ κόμης.

— Ὄχι, εὐγενέστατε. Ἀλλὰ νομίζω πὼς ἔχω ἕνα μέσον ἀλάνθαστο γιὰ νὰ μᾶς τὴ δόσουν ;

— Ἀλήθεια ; εἶπε ὁ κόμης ξαφνιασμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ σπαθί μου θὰ σᾶς προστατέψει . . .